les: „Kule Isak, minna maksan sulle pole rubla hõbbedat, kui sa sedda wassikast mis lihhonik praego mo käest ostis, ilma temma näggemata wankre pealt jälle taggasi tood! — „Hea melega", ütles juut, kui teie agga maksate!"

Lihhonik sõitis rahholise melega eddasi, ta olli head kaupa leidnud ja römustas ennast jubba ette selle tänno ülle, mis ta meistri käest saab ja nenda sedda teed, mis kaugelt ümber wäljade ühhe sure küra teggi, sõites, näggi ta korraga üht sabast kest teed maas seiswad. „Mis paggan!" mõtles ta „üks sabas! agga kus on siis teine? ühhega ei wõi ma ommeti keddagit tehha, sellepärrast jägo ta, ehk tulleb se kes tedda kautanud jälle taggasi otsima.

Nenda willistades tassakiste eddasi minnes, näggi ta korraga teist sabast tee peal maas seiswad. „Oh tulline, seal on se teine!" hüidis ta römoga ja kargas wankre pealt mahha, „se on üks ön, kes neid ommeti peaks ärra kaotanud ollema? nüüd pean ma agga ussinaste ka sedda esimest ärratoma, enne kui kegi teine tedda ülles wõttab!" Ta siddus hobbuse aea külge kinni ja jooksis hea tük maad sedda teed jälle taggasi ja leidis sabast selle samma kohha pealt kus ta tedda jätnud olli. Römoga põris ta ümber ja läks taggasi, agga kui suur olli temma ehmatus, kui ta wankri jure jõudis ja näggi, et temma kallis wassikas kaddund olli! Ta jooksis ümber wankre, watas wankre alla, jooksis tee kõrwa wõssatiko, sest nende paeldest mis wankre peal seisid, wõis arwata, nago olleks wassikas ennast lahti rabbanud: „Wõtko se ja teine hüdis lihhonik täie suga „olleks ma neid tühje sapid, sapad olla lasknud ja omma teed koddo pole läinud, agga mis nüüd, miska tahhan ma ennast meistre ees wabbandada! agga ilma wassikata ei tohhi ma ommeti mitte koeo minna sellepärrast ollen ma jo wälja tulnud; kõrtsmikul nähti weel paar tükki olleswad, pean ümber pöörma ja katsma teist kaubelda."

Kibbehappo näoga astus lihhonik jälle kõrtsi